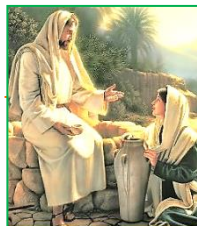

♦ E.T. Seton: Protože jsem poznal trýzeň žízně, chtěl bych vykopat studnu, ze které by mohli pít i jiní ♦

JEŽÍŠ A SAMARITÁNKA

STUDÁNKA

♦ Farnost sv. Cyrila a Metoděje ♦

Pozdrav z Bratřejova

Každý, kdo pije tuto vodu, bude opět žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, a stane se v něm pramenem vody tryskající do věčného života -

Jan 4,13-15

► [Ježíš rozmlouvá se Samaritánkou - YouTube](#)

Bratřejovský měsíčník č. 258

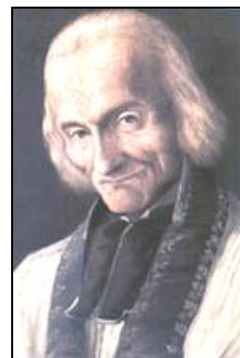
srpen 2024

Vychází od března 2003

e-mail: frch182@centrum.cz * 606172316 * internetové stránky Studánky: www.fon-bratrejov.wz.cz

4.8. – sv. Jan Maria Vianney

VLAŽNÁ DUŠE

V Božích očích ještě není zcela mrtvá, protože víra, naděje a láska, které jsou jejím duchovním životem, ještě úplně nevyhasly. Avšak je to víra bez zanicení, naděje bez vytrvalosti, láska bez horlivosti... Nic se ho - křesťana ve stavu vlažnosti nedotýká. Poslouchá Boží slovo, to je pravda, ale často ho nudí. Poslouchá s námahou, ze zvyku, jako člověk, který si myslí, že už toho ví dost nebo že už toho dost koná. Modlitby, které jsou trochu delší, ho obtěžují. Jeho mysl je tolik naplněná tím, co právě dokončil, nebo tím, co se chystá udělat, že jeho ubohá duše je jakoby v agónii.

Už dvacet roků je tato duše plná dobrých předsevzetí, ale nic na své povaze nezměnila. Podobá se člověku, který závidí tomu, kdo stojí na vítězném voze, ale nechce se mu zvednout ani nohu, aby do něj nastoupil. Nechtěla by se však vzdát věčného bohatství kvůli bohatství pozemskému. Netouží odejít z tohoto světa, ale ani jít do nebe, a pokud by mohla prožít svůj život bez křížů a bolestí, chtěla by žít na tomto světě věčně. Pokud ji slyšíte rozmlouvat, že život je strašně dlouhý a mizerný, je to pouze tehdy, když nejde všechno podle jejích představ. Když ji dobrý Bůh chce nějakým způsobem donutit, aby se odpoutala od života, a sešle jí kříž a trápení, vizte, jak se trápí, jak je zarmoucená, běduje, reptá a často propadá jakémusi zoufalství. Zdá se, že již dále nechce zkoumat, zda jí dobrý Bůh posílá tyto zkoušky pro její dobro, aby ji odpoutal od života a přitáhl k sobě. Často se zamýšlí nad tím, co učinila, že si něco takového zasloužila. Vždyť mnozí jiní, kteří se prohřešili víc jako ona, je nemusí snášet v takové míře.

Vlažná duše v blahobytu

celkem nezapomíná na dobrého Boha, ale nezapomíná ani na sebe samu. Velmi ráda vypráví o tom, co všechno musela překonat, aby to dokázala. Myslí si, že mnoho jiných

by nedosáhlo takového úspěchu. Velmi ráda to opakuje a stále to ráda poslouchá. K těm, kteří jí lichotí, se chová velmi laskavě. K těm, kteří jí neprojevili takovouto úctu, jakou by si podle sebe zasloužila, nebo k těm, kteří neocenili její laskavost, se chová velmi chladně, lhostejně a zdá se, že by jim chtěla říci, že jsou nevděčníci, kteří si nezaslouží přijímat dobro, jež jim prokázala...

Je pravda, že křesťan, který žije vlažně, si ještě celkem pravidelně plní své povinnosti, nebo se to alespoň zdá. Každé ráno se na kolenu pomodlí svoji modlitbu. Každý rok přistupuje s naprostou samozřejmostí ke svátostem - na Bílou sobotu a dokonce i vícekrát za rok. Ale v tom všem je taková nechuť, taková podlost a taková lhostejnost, taková nedostatečná příprava, taková nepatrná změna v jeho způsobu života, až je jasně vidět, že si plní svoje povinnosti pouze ze zvyku, protože je svátek a on je na to při této příležitosti zvyklý...

Co se týká jeho modliteb, pouze Bůh ví, jak je prožívá: *žel, bez přípravy*. Ráno se nezajímá ani o dobrého Boha, ani o spásu své ubohé duše, ale myslí pouze na to, že má mnoho práce. Jeho mysl je natolik zahlcená myšlenkami na pozemské věci, že myšlenka na Boha už v ní místo nemá. Myslí na to, co bude dělat přes den, kam pošle své děti a své sluhy, a jak by urychlil svoji práci. Je pravda, že když se jde modlit, tak si klekne, avšak neví, za co chce dobrého Boha prosit, ani to, co potřebuje, a dokonce ani to, před kým se vlastně nalézá. Jeho neuctivý způsob chování ho velmi dobře vystihuje. Je to chudák, který navzdory tomu, že je ubohý, nic nechce a miluje svoji chudobu. Je to nemocný člověk, téměř zoufalý, který opovrhne lékaři i léky a miluje svoji nemoc.

Vlažná duše se nedopouští těžkých hříchů

Ale pomlouvání, lhaní, nenávisť, nepřátelství, žárlivost nebo malá přetvářka ji nestojí mnoho. Pokud jí neprojevujete takovou úctu, jakou si podle sebe zaslouží, dá vám to jasně pocítit, s odůvodněním, že se dobrý Bůh urazí; měla by však spíše říci, že se urazí ona sama...

V průběhu církevních obřadů nechce dřímat, to je pravda, bojí se, že by ji někdo uviděl, ale ani trošku se nepřemáhá. V průběhu modlitby nebo mše svaté se nechce dát rozptylovat. Ale jen co by musela trochu zabojovat proti rozptylování, trpělivě ho toleruje, i když ho nemá ráda. Počet jejích postních dní je téměř nulový. Buď proto, že předběhne hodinu oběda, nebo že se vydatně nasnídá. Podobně je to i s večeří, a nakonec se vymluví, že nebe hladem nezískáme.

Když činí nějaký dobrý skutek, její úmysl není vždy čistý: jednou je to proto, aby někoho potěšila, podruhé ze soucitu a někdy proto, aby se zalíbila světu. Pro vlažné duše je všechno, co není smrtelným hříchem, dobré... Rády konají dobro, ale chtěly by, aby to nebylo velmi bolestivé, anebo jen trošku. Kromě toho by velmi rády viděly nemocné, ale bylo by třeba, aby je sami nemocní přišli navštívit. Mají z čeho dávat almužnu, dobře vědí, že jim někdo potřebuje, ale čekají, až ten chudák o ni přijde poprosit, namísto toho, aby ho předešly. Ještě dodám, že člověk, který vede vlažný život, nepřestává konat dobré skutky, přistupovat ke svátostem, zúčastňovat se pravi-

delně všech církevních obřadů. Ale v tom všem můžeme vidět pouze slabou, ochablou víru, naději, kterou i nejmenší zkouška pohřbí, lásku k Bohu a k bližnímu, která je bez zápalu, bez radosti. Vše, co činí, není úplně ztracené, ale mnoho k tomu neschází.

/ kázání svatého arského faráře Jana Maria Vianneye

Oběť za zemřelé 2 Mak 12, 32-46
čtení ze Starého zákon

Po letnicích vytáhl Juda a ti, kteří byli s ním, proti Gorgiášovi, správci Edomska. Ten vyrazil se třemi tisíci pěších a čtyřmi sty jezdců. Při srážce někteří Židé padli. Nějaký Dositej, smělý jezdec z oddílu Baceronova, silák, chytil Gorgiáše a držel ho, protože ho chtěl zajmout živého. Ale nějaký jezdec z Tracie se na něho vrhl a uťal mu ruku. Gorgiáš pak utekl do Maresy. Esdrinův oddíl byl dlouhým bojem zcela vyčerpán a tu Juda vyzýval Pána, aby byl pomocníkem a vůdcem boje. Zanotil rodnou řečí válečnou píseň a udeřil na Gorgiášovy bojovníky a rozehnal je.

Potom sebral Juda vojsko a přitáhl do města Odollam. Poněvadž právě začínal sedmý den, očistili se jako obvykle na tom místě a slavili sobotu. Druhého dne pak přišel Juda a jeho lidé, aby sebral těla padlých a pochoval je k rodičům do otcovských hrobů. Tu našli pod šaty zabitých sošky bůžků z Jamnie, což zákon Židům zapovídal. Tu bylo všem jasné, proč padli. Proto všichni velebili Pána, spravedlivého soudce, který zjevuje skryté věci. Potom se obrátili k modlitbě a prosili, aby jim byl tento přestupek prominut.

Šlechtný Juda pak napomínal lid, aby se chránili hříchu, když na vlastní oči viděli na padlých následky takového přestupku. Juda, kníže Izraele uspořádal sbírku dvanáct tisíc drachen stříbra, kterou poslal do Jeruzaléma, aby byla podána oběť za hřích. To bylo jistě dobré a šlechtné jednání, když tak smýšlel o vzkříšení. Kdyby totiž nevěřil, že padlí vstanou z mrtvých, bylo by zbytečné a směšné modlit se za mrtvé. Nadto myslil na nádhernou odměnu, která je uchována těm, kdo zesnou ve zbožnosti. Svatá a zbožná je to myšlenka! Proto dal vykonat smírnou oběť za mrtvé, aby byli zbaveni hříchu.

Christus vivit - Kristus žije
papež František

DUCHOVNÍ ROZLIŠOVÁNÍ

Jen tehdy se duchovní rozlišování stane mocným nástrojem k tomu, abychom lépe následovali Pána. Tímto dosahuje touha po poznání vlastního povolání nejvyšší intenzity, jiné kvality a vyšší úrovně, která mnohem lépe odpovídá důstojnosti života. Ostatně je to právě dobré duchovní rozlišování, které je cestou ke svobodě, jež osvětluje tuto jedinečnou skutečnost každé osoby, onu skutečnost, která k ní tak patří, která je tak osobní, že ji zná jen Bůh. Ostatní nemohou zvnějšku ani plně pochopit, ani do předu vědět, jak se bude rozvíjet. Proto když někdo naslouchá druhému tímto způsobem, musí v určité chvíli zmizet, aby

nechal druhého jít cestou, kterou objevil. Zmizet, jako mizí Pán zrakům svých učedníků, když je nechá s hořícím srdcem, které se proměňuje v neodolatelny podnět vydat se na cestu - srov. Lk 24,31–33. Při návratu do společenství se emauzským učedníkům dostane potvrzení, že Pán skutečně vstal z mrtvých - srov. Lk 24,34. 297. Protože čas je nadřazen prostoru, musíme uvádět do chodu procesy a doprovázet, nikoli předepisovat cesty. Tyto procesy v osobách jsou vždycky jedinečné a svobodné. Neexistují jednoduché recepty, i když se všechny známky povolání jeví pozitivní, protože jde o to, abychom pečlivě zvážili právě pozitivní faktory, aby se jeden nevyklučoval s druhým a vzájemně se nepotíraly tím, že se absolutizují a staví proti sobě. Totéž platí o negativních faktorech: nesmějí být paušálně a bez rozdílu zamítnuty, neboť v každém z nich může být skryta nějaká hodnota, jež čeká na to, aby byla odhalena a přivedena znovu ke své plné pravdě. Ale abys mohl na této cestě doprovázet druhé, je především nezbytné, abys ty sám měl zkušenost po ní jít. Tak to dělala Maria, když se ve svém mládí vypořádávala se svými otázkami a těžkostmi. Kéž obnoví tvé mládí silou své modlitby a stále tě provází svou mateřskou přítomností.

Na závěr jedno přání: *Drazí mladí lidé, moji radostnou nadějí je, že vás uvidím, jak běžíte běh, který je před vámi, a že předbíháte ty, kdo jsou líknaví a bojácní. Běžte přitahováni tváří Krista, kterého tolik milujeme, kterému se klaníme v Nejsvětější eucharistii a kterého poznáváme v těle našich trpících bratří a sester. Kéž vás v tomto běhu žene Duch Svatý. Církev potřebuje vaši hbitost, vaši intuici, vaši víru. Potřebujeme je! A až dospějete tam, kam my jsme se ještě nedostali, mějte prosím trpělivost a počkejte na nás.*

/ Loreto, u chrámu Svatého domku, 25. března, o slavnosti Zvěstování Páně 2019,
v sedmém roce mého pontifikátu

Blahopřání

9. srpna slaví 49. narozeniny P. Ing. Mgr. Jindřich Peřina

1.7.2009 – 30.6.2016

29. srpna slaví 76. narozeniny arcibiskup pražský

Mons. Jan Graubner 1.7.1982 – 30.4.1990

Bože, dej kněžím milosti, které potřebují k svému
i našemu posvěcení. *Vzpomeňme na ně ve svých modlitbách*

Nebeský Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou četná a svatá kněžská
povolání. Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří budou
pozornými a zapálenými strážci eucharistie, která je svátostí
Kristova největšího daru pro vykoupení světa - *Benedikt XVI.*

HRAD V NITRU – První komnaty

sv. Terezie z Avily

Vraťme se k našemu okouzujícímu a zářivému hradu. Musíme se nyní podívat, jak se tam dá vstoupit.

Zdá se, že říkám hloupost, neboť je-li hradem sama duše, pak tam jistě není třeba vstupovat, neboť každý už je uvnitř. Není to nesmysl říkat někomu, aby vstoupil do nějakého pokoje, když už je uvnitř? Měly byste však vědět, že je velký rozdíl mezi jedním a druhým způsobem, neboť mnoho duší postává jen v okolí, tam, kde hlídají strážce, aniž by se snažilo jít dál, aniž by stálo o to dovést se, co se skrývá v onom zářivém sidle či kdo tam přebývá nebo jaké jsou v něm místnosti. Jestliže jste četly v nějaké knize o modlitbě rady, jak má duše vstoupit sama do sebe, pak je to právě tohle, co míním.

Nedávno mi jeden velký teolog říkal, že duše, které se nemodlí, jsou jako zmrzačené nebo ochrnuté tělo, jež má ruce i nohy, ale nemůže jimi hýbat. Některé z nich jsou tak nemocné, a tak navykly žít mezi vnějšími věcmi, že odmítají jakoukoli kúru a jsou téměř neschopné jít do sebe. Protože jsou zvyklé na stálý styk s hady a zvířaty, jež žijí kolem hradu, staly se jim podobné a neumí se už přemoci, přestože mají vznešenou přirozenost a možnost jednat i se samým Bohem. Jestliže se tyto duše nesnaží pochopit svou nezměrnou ubohost a nenapraví se, pak kvůli tomu, že se nezabývaly samy sebou, promění se v solné sloupy, jako se to stalo Lotově ženě, když se ohlédla zpátky.

Nakolik to já chápu, vstupní branou do tohoto hradu je modlitba a rozjímání. Nejsem víc pro rozjímavou než pro ústní modlitbu, neboť při každé modlitbě je třeba i rozjímat. Nenazývám totiž modlitbou to, když si někdo neuvědomuje, s kým mluví, kdo to s ním mluví, co žádá a od koho to žádá, i když přitom hodně pohybuje rty. Někdy to bude dobrá modlitba, i když ji nebudou doprovázet takové úvahy, jen když se člověk nad tím zamyslel jindy. Má-li však někdo zvyk mluvit s Boží Velebností jako s nějakým otrokem, aniž by pomyslel na to, zda hovoří dobře nebo špatně, spokojen s tím, co mu přijde na jazyk nebo co se naučil nazpaměť, protože se to už mnohokrát modlil, to nepovažuji za modlitbu a kéž Bůh nedopustí, aby se tak někteří křesťané chovali. A co se týká vás, sestry, doufám v Boží dobrotu, že se vám to nestane díky tomu, že jste zvyklé často se zabývat vnitřními věcmi: to je náramně užitečné, aby vás to uchránilo před podobnými hloupostmi.

Nemluvme tedy o těchto ochrnutých duších, jimž hrozí vážné nebezpečí a náramné neštěstí, jestliže jim Pán nepřikáže povstat jako ochrnutému, který asi třicet let čekal u rybníka. Hovoříme naopak o těch, které nakonec vstoupí do zámku. Ačkoli jsou zapleteny do světa, přesto jim nechybí dobré touhy: tu a tam se odporoučejí Bohu a ponoří se v myšlenkách do sebe, i když jen letmo. Několikrát za měsíc se modlí, i když roztržitě, protože jejich myšlenky se téměř stále zabývají záležitostmi, na nichž velmi lpí podle výroku: *Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce*. Avšak čas od času se rozhodnou zbavit se toho, protože díky sebepoznání, což je vždy velká věc, uznávají, že cesta, po které kráčí, nevede do zámku. Nakonec vstoupí do prvních pokojů v

přízemí, ale přinesou si s sebou nezměrné množství zvířátek, které jim nejen brání vidět krásu hradu, nýbrž jim nedovolují zakoušet pokoj. Nicméně vykonaly už mnoho, že tam vstoupily.

Snad se vám bude zdát, dcerušky, že to vše není na místě, protože vy, díky Bohu, nepatříte do této skupiny. Mějte však trpělivost, neboť jinak bych nevěděla, jak vám dát pochopit určité věci týkající se modlitby, a to způsobem, jakým je chápu já. Kéž se líbí Bohu, abych vám dokázala něco říci, neboť se jedná o značně obtížné téma, zvláště pro toho, kdo s tím nemá zkušenosti. Máte-li je však vy, pochopíte, že je nutno se dotknout určitých věcí. - Kéž se líbí Bohu v Jeho nekonečném milosrdenství, aby se nám ty věci nestaly.

Noční bdění

Vloni uběhlo 120 let od mučednické smrti
Marie Gorettiové

Wilhelm Hünermann - čtení na pokračování

Tak tedy, kolikátého dnes máme? - 13. prosince - A to je svátek sv. Lucie, navazovala matka. Pak přikázala dcerušce, aby se položila a začala vyprávět: Před mnoha a mnoha sty lety žilo v Syrakusách, na ostrově Sicílii jedno děvčátko. Všichni o něm říkali, že je nejhezčí z celého města. A přece její vlastní ženich ji udal jako křesťanku a naléhal, aby byla uvězněna, a to proto, že rozdala všechen svůj majetek chudým - To byl pěkný ženich! pohoršovala se Marietta. Dovedli tedy Lucii k soudci, který ji vyzval, aby potupila Krista. Protože dívka rozhodně odmítla, rozkázal soudce, aby byla zbavena nejkrásnější ozdoby, jakou panna má - A co, to bylo? chtěla vědět Marietta - jistě nějaký perlový náhrdelník, nebo zlatý náramek - Ne, její nejkrásnější ozdobou byla čistota jejího srdce, odpověděla matka. Soudce se totiž ptal Lucie, zda v ní přebývá Duch Svátý, a ona odpověděla: Kdo se cudně chová a žije čistě, ten je chrámem Ducha Svatého. Proto ji chtěl dát odvést do špatného domu, avšak Bůh jí dal tak obdivuhodnou sílu, že nikdo nedokázal pohnout jí z toho místa. I když se o to pokoušely desítky mužů, vše bylo marné. I zapřáhli deset tažných volů, avšak i jejich síla se ukázala směšnou - Můj ty Bože, a já nedokážu udržet ani nejmenší telátko, po vzdechla si Marietta. Tu jí dal soudce pálit pochodněmi a bodat dýkami. Nezemřela však, dokud jí kněz neudělal poslední pomazání. Teprve se Spasitelem na svých rtech odešla do nebe, kde na ni čekala koruna čistoty a mučednictví. Dlouhou chvíli hloubala Marietta mlčky nad obsahem legendy a pak se střízlivě zeptala. Maminko, a co to vlastně je být čistý a cudný? Lucie to věděla, to jen já jsem tak hloupá, že to nevím - Pan farář ti to však řekne, než půjdeš k první svaté zpovědi - Já bych to ale tak ráda věděla už teď, stálo na svém děvče. Jak ti to mám vysvětlit, já chudá žena, ty ovečko, zdráhala se matka trochu v rozpacích. Hleď, kdo miluje čistotu, ten nechce nic zlého slyšet, nic nečistého mluvit, nebo myslet, natožpak dělat - Ale,

maminko, já si přece při práci tak často ušpiním ruce! To přece není nic špatného? - To jistě ne! Hled', hlavní je srdce, to musí zůstat čisté, naprosto čisté. Tam nesmí ani prášek, žádný hřích, nic zkaženého. Jak já ti to jen mám vysvětlit! Tvá duše musí být krásná jako lilie, bez jediné skvrnky.

To všechno už Marietta několikrát slyšela, i paní Elvíra, i don Paliano o tom mluvil. To už věděla, že i nejmenší hřích zašpiní duši, třeba když se nemluví pravda, nebo když se někdo hádá, či mlsá, nebo není soustředěný při modlitbě. To těžké slovo *čistota* však znamená jistě něco jiného, že ani maminka mi to nedokázala pořádně vysvětlit. *Však jednoho dne tomu stejně porozumím.* Marietta už se dál neptala a konečně usnula v koutku na slámě. A tu se jí zdál takový divný sen. Viděla se, jak sama stojí před pohanským soudcem, který jí přikazoval, aby obětovala bohům a zapřela Krista. A protože odmítla, dal zapřáhnout deset párů volů za její ruce a nohy a mnoho chlapů pohánělo zvířata ostrými bodci. *Vždyť mne roztrhnou!* křičela Marietta a probudila se. *Co se ti tak hrozného zdálo, mé dítě?* ptala se matka s úsměvem, když dcerka s výkřikem vyskočila ze slámy. *Ach nic, jen se mi zdálo o dvaceti volech,* odpovídala Marietta, pak jí ale znovu klesla hlava a zase tvrdě usnula.

Ted' se zase viděla v temném žaláři, kam dopadlo zamřížovaným okénkem jen slabé měsíční světlo. Tu se rozlétly dveře a vstoupil pohanský soudce následován mnoha katovými pacholky, kteří nesli pochodně. Soudce pak přišel až k ní, zvedl dýku, jejíž ostří se zalesklo ve světle pochodní a zasyčel: *Neuděláš-li, co já chci, zemřeš.* Marietta zvedla v sebeobraně ruce a strnule hleděla na soudce. Ale co to! Jeho tvář se náhle změnila. Už to nebyl pohanský soudce s dýkou v ruce, nýbrž Alessandro Serenelli, a v jeho očích bylo takové temně hroživé světélkování, že Marietta znovu vykřikla ze snu a probudila se. *Ale dítě!* Chlácholila ji matka - *co to jen s tebou je? - Alessandro stál nade mnou a chtěl mne zabít dýkou, maminko,* koktala celá ustrašená. *Co se jen tobě všechno ve snu nesmíchá,* usmívala se selka. *Jen si pěkně lehni a spi klidně. Jsem tu s tebou a bdím.*

To už se malé opět zavřely oči a spala klidně až do rána. Když ji matka ráno budila, první, nač se ptala, bylo, jak je s dobyt看em. *Myslím, že stav Strakaté se přes noc trochu zlepšil,* uklidňovala ji matka. *Zdá se, že horečka už polevuje.* Krátce nato vstoupil do chléva Angelo, jen spěšně pozdravil matku a sestru a dlouho prohlížel nemocný dobytek. Pak s úlevou pronesl: *Zdá se, že to překoná! Bohu díky! - Ano, díky Bohu!* opakovala žena jako modlitbu. Pak se rozešli po své práci. Nastal nový den.

Vůle může zvítězit nad zlým duchem
sv. Kateřina Sienská

Zlý duch byl ustanoven vykonavatelem mé spravedlnosti. Trápí duše, které mě bídným způsobem urážely.

Podobně jsem dal zlým duchům úkol, aby v tomto životě pokoušeli mé tvory a obtěžovali je. Samozřejmě nikoliv proto, aby nad mými tvory zvítězili, ale aby zvítězili mojí tvorové a obdrželi ode mne slávu vítězství, protože všechny jejich ctnosti prošly

SANCTA CATHARINA SIENENSIS
DOCTOR ECCLESIAE

zkouškami. Nikdo ať se nebojí této zkoušky, když na ně zlý duch dotírá bojem nebo pokušením, neboť jsem vás učinil silné a dal jsem vám pevnou vůli, kalenou v krvi svého Syna. A žádný zlý duch ani tvor nemůže změnit vaši vůli, protože je pouze vaše. Dostali jste ji ode mě spolu se svobodným úsudkem. Svobodným úsudkem si ji tedy můžete ponechat nebo ji opustit.

Svobodná vůle je zbraň, kterou vkládáte do rukou zlého ducha. Může se stát nožem, kterým vás vzápětí poraní a zabije. Ale když mu člověk sám nevloží nůž své vůle do rukou čili jestliže se nenechává svést jeho obtěžováním a jeho pokušením, nikdy ho hříšná vina nezraní. Lidská vůle se naopak posílí a zrak lidského intelektu se rozjasní, takže člověk prohlédá a vidí mou lásku, která dovoluje, abyste byli pokoušeni jen proto, abyste mohli získat ctnosti, a podat o nich důkazy.

Ctnosti člověk nedosáhne jinak než poznáním sebe a mne. Toto poznání lze nejdokonalěji získat v čase pokušení, protože v těch chvílích člověk poznává své nebytí. Nemůže se totiž sám toho trápení a obtěžování zbavit, i když jim chce utéct. A ve své vůli může lépe poznávat mne. Jakmile totiž jeho vůle, posílena mou dobrotivostí zjistí, že pokušení je dopuštěno z mé vůle, nepustit člověku myšlenky pokušitele. Zlý duch je totiž slabý, a sám o sobě nemůže nic. Má jen tu moc, kterou mu dám. A tuto moc mu neumožňuji z nenávisti, nýbrž z lásky, abyste nad nim mohli zvítězit, a abyste dosáhli dokonalého poznání mne i vás samotných. Tak také budete moci dokázat ctnost. Ji totiž nelze dokázat jinak než ve srovnání svým vlastním opakem.

ZÁSTĚRA – autor neznámý

Myslím, že mnoho dětí neví, co je zástěra. Já jsem od zástěry chytil lásku...

Hlavním účelem babčiny zástěry byla ochrana šatů, protože jich měla jen pár. I proto, že zástěry se praly snáze než šaty a zástěry potřebovaly méně materiálu. Ale kromě toho sloužila jako ochrana rukou k vytahování horkých pánví z trouby. Byla výborná na usušení dětských slz a často se používala také na čištění špinavých uší. Zástěra se používala k nošení vajec i kuřat a káčátek. Když přišla návštěva, tyto zástěry byly ideálními úkryty pro stydlivé děti.

A když byla zima, babička si zástěru ovijela kolem sebe. Ty velké staré zástěry utřely mnohá zpocená čela, skloněná nad rozpálenou plotnou při vaření a pečení. Piliny a špalky dřeva se nosily v té zástěře do kuchyně. Ze zahrady se v ní nosily všechny druhy zeleniny. Rovněž vylouskaný hrách. Na podzim se zástěra používala ke sbírání jablek, které spadly ze stromů.

Když přišla nečekaná návštěva, bylo úžasné, kolik nábytku dokázala tato zástěra oprášit během několika vteřin. Když byla večeře hotová, babička vyšla na verandu, zamávala zástěrou a muži věděli, že je čas vrátit se z pole na večeři.

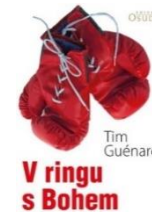
Potrvá dlouho, než někdo vymyslí něco, co by nahradilo tu staromódní zástěru, která sloužila tolika účelům. Babička dávala své horké pečené koláče na parapet, aby vychladly. Její vnučky kladou své na parapet, aby se rozmrazily.

Ted' by se asi zbláznili, kdyby zjistili, kolik bacilů bylo na té zástěře. Myslím ale, že já jsem od zástěry nikdy nic jiného nechtyl, jen lásku...

Objevování mimozemšťanů

Obrácení slavného francouzského boxera

Už několik lidí z Archy mi vyprávělo o nějakém knězi, jistém Thomasi Philippovi, který založil Archu s Jeanem Vanierem. Žije v Trosly. Zdá se, že jeho srdce hoří láskou ke všem, kteří jsou zraněni životem. *Uvidíš, je svatý! Určitě s ním musíš mluvit*, přesvědčují mě. Ptám se: *svatý jako Don Bosco a Vincenc z Pauly? - Ano, ano, člověk překypující láskou*. Rozhodnu se, že Svatého z Trosly navštívím. S životem Dona Bosca a svatého Vincence jsem se seznámil ve čtrnácti letech prostřednictvím komiksů. Hltal jsem je, četl je znovu a znovu a pokaždé jsem plakal dojetím. Tito šlechtí muži mě fascinují. První, silák od přírody, obětoval svůj život dětem ulice, dělal pro ně cirkusová představení a jeho vlastní matka jim prala a žehlila prádlo! Druhý vystřídal jednoho veslaře v pekle galejí, vykupoval otroky a sbíral opuštěné děti. Hrdinové! Jdu tedy za svatým Thomasem Philippem s představou, že uvidím Dona Bosca. Přijíždím do Trosly a ptám se po něm. *Otec? Právě slouží mši*. Vstupuju do kaple Archy. Je právě přijímání. Stoupnu si na konec řady. Přijdu k malému mužíkovi oblečenému do kněžského, s obličejem jak z pergamenu, holohlavému, s korunkou tmavých vlasů.

Tělo Kristovo, říká a podává mi hostii v domnění, že jdu k přijímání. Dotknu se jeho ramene, to je pozdrav z ulice, a cítím pokroucenou klíční kost, křehkého člověka. Zklamání. Tenhle Thomas je jen malý muž, téměř seschlý, a já si říkám: *Tohle není žádná svatej!* Ve srovnání s obřím Donem Boscem to je zmenšený model. Svatí, to jsou vazby, borci, velikáni, krásní hoši. Víím to, protože jsem mezi nimi, v opatství Saint-Riquier, strávil spoustu dní restaurováním soch Jana Křtitele, Petra, Judy nebo Štěpána. Žádní chudáčci jako Thomas Philippe. Otec překvapením znehybní s hostií v ruce. Otočím se k němu zády a odcházím z kaple. Jdu ke své motorce, rozhodnutý odsud vypadnout, vtom mě však osloví jakýsi čahoun, postižený, a ukazuje mi, celý nafouknutý, svoje kolo. *Já jsem Didier, mám krásné kolo, nemyslíš?* Překotně mluví a směje se, a přitom polyká slova i sliny. Nerozumím, co breptá, a na jeho bicykl kašlu. Trvá na svém: *Podívej se na moje kolo, podívej se na moje kolo!* Dobrá, podívám se na Didierovo kolo, které bez ustání leští. Nemám na vybranou, jinak mě nepustí. V tu chvíli se objevuje otec Thomas. Míří ke mně, vyhýbám se jeho pohledu a jdu k motorce, se kterou parkuju opodál. Jde za mnou. Jsem v rozpácích. Zdá se mi divně ohozený, má bílé šaty. Jsem z toho drobka vyplašený. Jeho oči, zasazené pod hustým obočím, jsou přívětivé a dobré. Jedním sešlápnutím nastartuju motorku. Přijde ke mně

blíž a začne mluvit o mašinách. Jsem překvapený. Kamarádi z Archy mě upozorňovali: *Je to super hlava, mistr ve filozofii a v teologii, jeden z nejinteligentnějších chlapů planety* - a ještě spoustu dalších superlativů. Podívejme, *ta super hlava* se zajímá o moji mašinu! V duchu si říkám: *Tak tebe dostanu.*

Otec Thomas Philippe /1905-1993/, vysvěcený na kněze ve čtyřiaadvaceti letech, patřil k řádu dominikánů. Tento vynikající teolog a velký mystik založil s Jeanem Vanierem v roce 1963 Archu v Trosly-Breuil. Místní mu přezdívali Bílý otec, protože jezdil na kole navštěvovat nemocné a osoby v nouzi ve svém bílém dominikánském hábitu. *Otče, chcete se projet na motorce? - Oh, ano, s chutí. Mám to moc rád.* Hrome, nachytil jsem se. Myslel jsem, že se bude chtít vykrotit. Už nemůžu couvnout. Posadí se za mě a vyrážíme s plynem nadoraz. Myslím si: *Skřípl mě, panáčku, to si vypiješ!* Ocitl jsem se na své rachotině s mnichem v bílém hábitu. Doufám jen, že mě neuvidí kámoši! Poslední dobou se stýkám s podivnými lidmi, tuhle s knězem, tamhle s postiženými. *Jen počkej, abbé, na tuhle projížďku jen tak nezapomeneš!* Svištíme až do Compiègne a na maximální dovolenou rychlost moc nehledíme. Ve městě mu předvedu rodeo, které jsem vymyslel, abych mohl setřást policajty nebo balit cumliny: sjezdy po schodech, slalomy na chodníku, jízda v zákazech vjezdu na zadním kole, projížďení na červenou, jízda na plný plyn po okružní magistrále ... Ideální dráha, aby mým obětem zamrazilo v zádech. Za sebou cítím farářika, jak se na mě lepí. Neříká nic. Musí být zelený, mrtvý strachy. Do Trosly se vracíme přes les. Ukáže na malý domek vedle kaple. Zastavuju. Ironicky se ho ptám: *Tak co, jak se vám to líbilo na motorce?* Jeho malé zvlhlé oči se rozjasní a on svým slabým hlasem odpovídá: *Dobré to bylo, velmi příjemné!* Vyrázil mi dech! Přemýšlím nad tím, co na něho mohlo tak zapůsobit, a najednou mě bere za ruku, položí si ji do své, pokryté vráskami, a velmi jemně mi nabídne: *Nechtěl bys Ježíšovo odpuštění?* Upřeně se na něj dívám s obrovským otazníkem v očích: *Odpuštění...? Co mi to tu vykládáte?* Pustí moji ruku, o krok ustoupí, na vteřinku se zamyslí a řekne tuto magickou větu: *Může ti to udělat dobře ...* Jsem jen nešťastný darebák, byl bych hloupý, kdybych nevyužil příležitosti udělat si dobře. Jsem odhodlaný přiznat se kdekoli.

Znovu mě bere za ruku. Najednou si uvědomím, že nejsem křesťan. Odtáhnu svou ruku z jeho: *Přestaňte, já k vám nepatřím. Nejsem nic! Ani pokřtěný ...* S údivem se na mě dívá. Levou rukou se dotkne mého srdce: *Ježíš zná tvé srdce. Mluv k němu potichu, ve svém srdci. On tě zná a miluje tě.* Na to, abyste to pochopili, nemusíte mít vysokou. Kněz zavře oči. Napodobím ho. Ve tmě se nudím, tak jdu na světlo. Otevřu oči, podívám se na něho. Jeho rty neslyšně šeptají nějaká slova, oči má zavřené. Je krásný. To je poprvé, kdy se mi zdá nějaký muž krásný. A přece otec Thomas není Delon, Redford nebo Schwarzenegger. Říkám si: *No teda, Time, otáčíš o 180 stupňů!* Otevře oči plné světla a zašeptá: *Cítím, že je ti dobře.* To je pravda, špatně se nemám. Dokonce cítím zvláštní klid. Když jsem na odchodu, vezme mě za ruku a řekne mi: *Přijď za mnou, kdykoli budeš chtít, klíč dávám sem. Dej na sebe pozor!* Mizím, a jsem tak trochu z tohoto setkání, z této modlitby vedle.

z Liturgického kalendáře
srpen

1.8.- památka **sv. Alfonsa Marie z Liguori**, biskupa a učitele církve * 2.8.- *první pátek v měsíci* * 6.8.- svátek **Proměnění Páně** * 8.8.- památka **sv. Dominika**, kněze * 9.8.- svátek **sv. Terezie Benedikty od Kříže**, panny a mučednice, *patronky Evropy* * 10.8.- svátek **sv. Vavřince**, mučedníka * 14.8.- památka **sv. Maxmiliána Marie Kolbeho**, kněze a mučedníka * 15.8.- **Slavnost Nanebevzetí Panny Marie**, *doporučený svátek* * 20.8.- památka **sv. Bernarda**, opata a učitele církve * 21.8.- památka **sv. Pia X.**, papeže * 22.8.- památka **Panny Marie Královny** * 24.8.- svátek **sv. Bartoloměje**, apoštola * 27.8.- památka **sv. Moniky** * 28.8.- památka **sv. Augustina**, biskupa a učitele církve * 29.8.- památka **umučení sv. Jana Křtitele**.

✦ **Nedělní ohlášky** - na internetové adrese: fon-bratrejov.wz.cz/ohlasky.pdf

✦ **Úklid kostela srpen:** 5.8.- Pastorčáková Marie * 10.8.- Chromčáková Jarmila * 17.8.- Tkadlecová Josefa * 24.8.- Adamuška Mirek * 31.8.- Beněk Radek - *Chrámečné*

✦ **Slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.** 5. června papež oznámil, že připravuje nový dokument o účtě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Věřím, že bude velmi užitečné zamýšlet se nad různými aspekty Pánovy lásky. Napomůže to k osvětlení cesty obnovy církve, ale také to má říci zásadní slovo světu, který jako by ztratil srdce, řekl papež František na generální audienci. Text má vyjít v září.

/ KT č. 24

Pořad bohoslužeb
Neděle – 10:30hod. ✦ Středa – 17:30hod.

✦ ✦ ✦

Ne/4.- na poděkování P. Bohu za léta života, ...
St/7.- za + Františka Courala, živou rodinu a duše...
Ne/11.- za farníky
St/14.- za + rodinu Čížovu a Olejníkovu, živ. rod...
Ne/18.- za Cyrila Krčka a + sourozence a rodiče...
St/21.- za + rodiče Baroňovy, zetě Josefa a + rod.
Ne/25.- za + Aloise Kamenčáka a duše v očistci
St/28.-

✦ **Sbírky.** Sbírkový. Sbírkový. Sbírkový v kostele slouží nejen k chodu farnosti a kostela, ale i k jiným účelům. Někteří dárci vkládají do košíčku také papírové stokorunové i dvěstěkorunové bankovky. Samozřejmě všem dárcům se děkuje v každých nedělních ohláškách, a dárcům se děkuje také v tomto článku.

Bohužel, za co se ale zas tak moc děkovat nedá, jsou koruny a dvoukoruny, které se často objevují při nedělních sbírkách. Jak asi velkou ale mohou mít v tomto případě cenu? Snad jen tu, že zvětší obsah vybraných peněz?! Vzbuzuje to dojem, že bývalí majitelé těchto drobných mincí se jen chtějí zbavit svých přebytků. Chudá vdova v evangeliu sice dala do pokladničky jen dvě drobné mince, ale v její situaci tehdejší doby dala víc než mnozí přítomní boháči, kteří dávali ze svého nadbytku. Ona dala všechno, co měla. Mk 12,38-44.

Mám zato, že koruny a dvoukoruny by se ve sbírkách vůbec neměly nacházet. Určitě to stojí k uvážení. Vymyslet si jinou cestu, jak a kde je použít. Jeden řekl, jak se např. zbavuje korun. Položí je do sloupku na lavičku v autobusové čekárně s myšlenkou, že někteří ze školáků či čekající na autobus si je jistě rádi vezmou a nějak je utratí.

/ fch

* * *

✦ **Nejste odpad.** Život každého z nás je důležitý – nejsme odpadní materiál. Život je jedinečný dar pro nás i pro druhé, a především pro Boha, který nás nikdy neopouští, umí nám naslouchat, radovat se s námi i plakat, a vždy odpouští. S ním po boku můžeme překonat zoufalství a prožívat každý okamžik jako vhodný čas k tomu, abychom začali znovu – *řekl papež vězňům v Montorio v Itálii*

*** Příloha Studánky ***

srpen 2024

Poutní mši svatou o slavnosti našich patronů Cyrila a Metoděje a patronů Evropy jsme oslavili s o. Vladimírem 5. 7. 2024.

Vsetín 8.7.2024

Protože otec Jindřich Peřina spolu s děkanem Františkem Králem opouštějí Vsetín, rozhodli jsme se zajet k nim na kus řeči, abychom se s oběma pozdravili a zároveň i rozloučili.

Po pohoštění a obědu, který pro nás připravili jsme se s o. Jindřichem vydali na některé zajímavá místa Vsetína, jako je např.

nemocniční kaple, zasvěcená sv. Růženě z Limy – nahoře. Poté jsme se vydali s o. Jindřichem k místu, kde prochází 18. poledník Východní

délky. Navštívili jsme farní kostel Nanebevzetí Panny Marie – vpravo nahoře, rozsáhlé farní prostory, místnosti pro pastorační, hernu pro mládež aj. Než jsme se vydali na zpáteční cestu, obdaril každého z nás o. Jindřich hrníčkem se vsetínským kostelem. Nato jsme se seřadili k pořízení společné fotografie.

Jasenná 21.7.2024 – poutní mše svatá

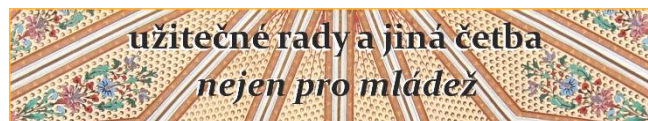

Poutní mši svatou ke cti sv. Marie Magdalény celebroval o. Vladimír s jáhnem Janem Špaňhelem. V zaplněném kostele zazněly zpěvy našeho chrámového sboru.

Mluvčí farnosti Jasenná děkují všem za návštěvu poutní mše svaté, otci Vladimírovi, jáhnu Janovi, chrámového sboru, těm, kdo přichystali kostel ke slavení mše sv., kdo se postarali o pohoštění a obsluhu v Besedě, ale i těm, kdo přišli na toto pohoštění. Těší se opět na příští poutní mši svatou.

/ fch

➔ Med a jeho účinky

Kašel

Díky kašli se můžete cítit opravdu mizerně. Může vás probouzet během noci ze spánku, což je hodně nepříjemné. Naštěstí, pokud jde o nepříjemný kašel, velké množství studií potvrdilo, že med může být stejně účinný jako klasické prostředky proti kašli. Jednoduše ušlehejte jeden šálek medu, tři polévkové lžičce citrónové šťávy a čtvrt šálku teplé vody. Dejte tento sirup proti kašli, do nádoby s víkem, a uchovávejte v lednici. Berte tento lék *polévkovou lžičci* vždy, když vás zlobí kašel.

Samozřejmě, že medově založený lék na kašel je jistě vhodný, pokud se potýkáte s otravným nachlazením nebo dokonce chřipkou. Nicméně, pokud kašlete po dobu několika týdnů bez přestávky nebo jestliže se objeví nový kašel, který není spojen se zjevnou respirační infekcí, poraďte se s lékařem. Možná máte jiný problém.

Opary

Opary jsou způsobeny virem herpes simplex. Med je bohatý na flavonoidy a fenolické kyseliny – oba tyto přípravky velmi obstály v boji proti viru v laboratorních testech. Med je super i když jen cítíte brnění na rtech a cítíte, že by mohl vzniknout opar. Když si všimnete příznaků, které předcházejí oparu, dejte med přímo na postiženou oblast. Je tu slušná šance, že může takto zabránit propuknutí oparu.

Proč se nechceš za něho vdát? – Když on má rezavé vlasy – Jen se neboj, za rok mu vedle tebe vlasy zešediví • Rozdíl mezi manželkou a křepelkou? Křepelka volá: pět peněz, pět peněz, manželka zase: víc peněz, víc peněz • Rozdíl mezi manželkou a sekretářkou? Manželka si nenechá diktovat • Rozdíl mezi manželkou a psem? Čím později přijde manžel domů, tím radostněji ho pes vítá • Pane vrchní, zaplatím. Měl jsem malé pivo a velkou trpělivost • Fero, jak to, že drhneš podlahu? To by mne ani ve snu nenapadlo - Mně také ne, to byl můj ženušky nápad, ale neříkej to v hospodě • Co to znamená, když se řekne vojenská služba, vojine? – Řada za sebou následujících průšvihů přerušovaných basou, pane

**Hymna pracujících důchodců zní:
"Až si pro mě přijdou funebráci, nebudu doma, budu v práci"**

veliteli • Co to znamená, když se řekne: vrchol lenosti? Když pivař vypije pivo na ex, aby nemusel podruhé zvedat sklenici • Říkám vám, pane Novák, jsou to teď zlé časy. Každý týden dotuju obchod tisíci korunami – Tak proč obchod nezavřete? – Nesmysl, z čeho bych žil?